

Vzpomínka na Václava Kurala.

Mezi povinnosti předsedy spolku (minimálně ty morální) patří mimo jiné věnovat se členům a členské základně organizace.

Předkládáním návrhu na přijetí členů nových, zajištěním pravomocí, pověření, výjimek, sháněním finančních prostředků na vybavení, služebními průkazy to začíná a bohužel leckdy vzpomínkou a smuteční řečí na pohřbu či posledním rozloučení to končí.

A tak se stalo, že jsem měl tu čest promluvit a zavzpomínat na pohřbu takových velikánů, kolegů a přátel jako byl Václav Lang z Horní Břízy, RNDr. Stanislav Beneda anebo paní JUDr. Věra Hořejšová.

Na jednu stranu je to pro mě se vši vážností, úctou a pokorou vždy obrovská čest a výzva, ale na stranu druhou zároveň i následně mnoho starostí při přebírání veškeré agendy a práce, kterou dotyčný pro přírodu a náš spolek vykonával.

Jak často a s oblibou nadsázkou říkám: „ Vy si klidně odejdete na onen svět a mě tady necháte zajišťovat všechno to, co jste pro spolek dělali a zajišťovali VY!“

A teď vážně, díky rodině (manželce Elišce, dětem Silvě a Vaškovi) jsem měl tu čest a možnost veřejně poděkovat a promluvit i na neformálním pietním rozloučení s naším nejdéle sloužícím kolegou, členem DES OP a kamarádem, ornitologem Václavem Kuralem starším.

Vzpomínková akce se konala v sobotu 8. 1. 2022 díky Václavově rodině a na místě, kde to měl Václav rád, kde trávil poslední dny svého života a žil.

I přesto, že počasí nám zrovna nepřálo, přišlo se s Václavem rozloučit přes šedesát kamarádů, kolegů a nejbližších přátel. Vzpomínalo se, promítaly fotografie z akcí.

Více už ze smuteční řeči a archivu DES OP - Záchranné stanice živočichů Plzeň.

I přesto, že Václav Kural st. přišel do spolku až v únoru roku 1994 (dva roky po jeho založení), tak pro DES OP pracoval bez přerušení téměř 28 let a fungoval až do svého posledního dne života.

A zase je hříčka osudu, že jsem mohl být a byl jak u toho momentu, kdy k nám do spolku přišel, tak do chvíle, kdy vydechl naposledy a odešel z tohoto světa.

Úplně přesně si pamatuji ten den, kdy spoluzakladatelka spolku Helena Kaderová přivedla na tehdy ještě rozestavěnou Záchrannou stanici ptactva nějakého Václava Kurala, který se jí na základě našich černobílých plakátků pověšených na jejím stánku „Ovoce - zelenina Matylda“ přihlásil.

Bylo to 1. února 1994 odpoledne, měnil jsem vodu dvěma poraněným labutím v provizorní ohrádce vzadu u septiku. Z tmavé oblohy padal déšť se sněhem (úplně

stejně jako dnes) a bylo fakt dost odporně. Podali jsme si s Václavem ruku, já řekl, že je dobře, že přišel a úklid u labutí jsme dodělali už společně.

Podle záznamů v knize členů jsem Václavovi průkaz vystavil a vydal hned 5. února 1994. Od té doby jezdil svým soukromým autem pro zvířecí pacienty, držel služby nejdříve na vysílačce, později na služebním mobilu. Když bylo třeba, vozil lidi, materiál a jeho auto mnohdy fungovalo i jako auto služební.

Lezl po stromech, komínech i stožárech. Věšel budky, brodil se v bahně, hledal hnízda ptáků na zemi, na skalách, v dutinách i v korunách stromů. Nejvíce měl zmapované lokality kolem Štěnovic, Štěnovického Borku a Losiné, kde působil.

Spolu jsme realizovali nejednu rekonstrukci čapího hnízda, akci v terénu, projekt či stavbu.

V devadesátém sedmém (1997) jsme společně rozjížděli mezinárodní akci „Orel“ na Slovensku, kam se následně s partou přátel vždy rád vracel za slovenskými kolegy ochranáři. Malá a Velká Fatra, Horné a Dolné diery, Bystrička, Párnica.

Průběžně jsme rozšiřovali a rekonstruovali záchranou stanici živočichů na Doubravce. Chytali ptáky, kroužkovali.

V roce 1996 – 97 doslova za vlasy dotáhl na stanici svého pubertou zmítajícího se syna Vaška, který po návratu z vojny se svým tátou tvořil nepřekonatelnou vzájemně se doplňující dvojici Václavů. Rekonstrukce čapích hnízd, práce ve výškách, ptačí budky, chytání a kroužkování ptáků, výzkum.

Oba dva pak byli střídavě členy výboru spolku, Václav starší pak následně i členem kontrolní komise a hlavně to byl neuvěřitelně pohodový, spolehlivý a přátelský parťák!

Nikdy se nevytáhoval a nikam se netlačil, bral věci tak, jak přicházely, vždy se snažil pomoci, zapojit se a nestát v koutě.

Nikdy se nebál, nestěžoval si, nefňukal, nekňoural, nic pro něj nebylo problém.

Na rozdíl ode mě nekřičel, neklel, nenadával na politiku.

Nepomlouval, nehádal se a hlavně ničeho a ani sebe nelitoval.

Nezáviděl, vždy hrál fér a radoval se i z maličností. Měl rád přírodu, rodinu, sovy, lidi kolem sebe, dobrou náladu, legraci, ale i svobodu, upřímnost a pohodu.

Do poslední chvíle pracoval, snažil se pomáhat a žít.

Zkrátka náš spolek (DES OP) i já osobně mu vděčíme za hodně věcí, které pro přírodu, zvířata, organizaci a lidi v ní udělal!

Svou pracovitostí a přístupem se aktivně spolupodílel na fungování DES OP a tělem i duší ho morálně, kolikrát i finančně podporoval a hlavně reprezentoval!

Václave, děkuji ti za vše, čest tvé památce i odkazu, který jsi tu zanechal, včetně své věrné kopie v podobě syna Vaška. Odpočívej v pokoji.

A jelikož Václav se na nás určitě dívá (končil jsem svou smuteční řeč) a právě tyto momenty jsou pro nás živé smrtelníky velice důležité, tak jsem si dovolil za náš spolek, kterému oddaně a věrně sloužil, nechat vyrobit tuto pamětní žulovou desku, aby se na jeho odkaz, přínos pro přírodu a DES OP nezapomnělo!

Pamětní desku jsem v zastoupení všech členů DES OP i přítel předal rodině a požádal všechny přítomné, aby povstali a i přesto, že Václav si na podobné oficiality nikdy nepotrpěl a neměl je rád, tak aby uctili Václavovu památku tichou vzpomínkou a symbolickou minutou ticha.

Vzpomeňte si i Vy, co jste ho znali. Děkuji.

Karel Makoň